

Gyászoló Gyülekezet!

Nemcsak az urna van előttünk, hanem a Gyurin keresztül kapott áldások bősége is. Ezért **nem csupán temetni jöttünk, hanem a hálaadás ünnepélyén részt venni.** Tudós-tiszteletes prédikátorok és a nemzet napszámosainak tartott tanítók, lelki-szellemi örökségéből adódtak össze öbenne családunk értékei. Drága kincsként őrizte és közkinccsé gyarapította ezeket, mint a magyar kultúra egyik őrállója.

Hálát adunk, mert rangot adott a családnak. „Holtbiztos hátság”-nak nevezett bennünket, akiknek a szeretetét nem kellett kiharcolnia, csupán viszonznia.

Több életművel felérő vándorútján nekünk is tágas teret adott, és közben a család lelke lett. Összetartott és hívott, ösztönzött és áldozatot hozott. Találkozásainkat ünneppé tette. Ugyanazt a Gyurit láttuk a TV-ben, a Parlamentben, és a közéleti viták során, mint akit a házában, a templomban vagy a családi asztalnál. Láttuk, milyen természetességgel képvisel szent ügyeket egy olyan világban, amely azt akarja elhitetni, hogy „semmi sem szent”. Példája és mércéje a két lábon járó jézusi életszentség volt, ezért, ha szenteskedést érzékelt, rögtön ágált ellene.

Nem elköszönni jöttünk tőle, hanem megköszönni jöttünk őt Istennek. Inspiráló hatása belénk épült, amit okos beszélgetésekkel, mély gondolatcserével, jobbik énünk megerősítésével végzett. Munkájában stratégiává fejlődött, barátságaiban viszont sosem taktikázott.

Tanítói énjének első emléke bennem, amikor egyszerű tornyospálcai szomszédainkkal vagy tizenöten, ámulva néztük a „TV Galériájá”-t, majd „Az otthon művészete” című tévés sorozatát.

Később is partnerként tanított, maga mellé ültetve bennünket: „Ne más legyen csupán, vagy új, hanem legyen külön!” Igazából nem is az ismeretek, hanem gondolkodásmódja, szemlélete és lelkesedése volt a tananyag. Szípkázva feledkezett bele az élet-oktatásba, mert tudta, hogy a kultúra örökölhetetlen és hatásmechanizmusát minden generációnak előlről kell tanulnia, megértenie és hasznosítania. Más népek kultúráját elismerve, kritikai nemzetszeretettel szorgoskodott saját össznemzeti kultúránkért.

Köszönjük, hogy élve maradt '56-ban, és 2004-ben is, amikor életmentő szívműtete után, még „visszafordulhatott a Véglegesség Kapujából”.

Maradandó számunkra, ahogyan famozaikjairól magyarázott. Lelke szabadságával mozgósította a régi örömöket és fájdalmakat, árulásokat és barátságokat, sebeket és élményeket, hogy művészi üzenetté transzformálja azokat, majd belső tárlatra hívogasson: „Befelé tágasabb!” – és vezetett, ahogyan írta:

„Sohasem a dolgok előtt állni, mindig a dolgokban, ...
békeségre vinni kakaskodó logikákat,
szabályokat, dühöket és megszokásokat,

... kimért közléseket forrósítani belső tüzekkel...

... vonalhálókba sűríteni arasznyi gesztust, glóbusznyi álmokat.”

Nem elsiratni jöttünk, hogy aztán gyorsan elfelejtsük Gyurit, hanem erőt meríteni jöttünk, hogy merjünk bátrabban élni. Jó teológiai érzékkel mondta: „akármennyire is hiszünk az örökkévalóságban, az embernek mégiscsak egy élete van. Azért vagyok protestáns, mert hiszek a predestinációban: hogy fel vagyunk kenve valamire, és amire fel vagyunk kenve, azt kell teljesíteni.” „Az embernek élete során vissza kell adnia a képességeit a Teremtőnek, s aki ezt elmulasztja, az vét a létezés parancsa ellen.”

Engem is ő segített tálentumaimra rátalálni. Mentorként nem fukarkodott a biztatással. Megtalálta a dicsérni valót és jókor hangosította ki: folytasd, érdemes, jó lesz!

Gyuri, életigenlőként, nem sürgette a halált, de tudatosan készült rá. Tudta: hazafelé tart. Számvetést végzett, lekerekítette terveit, hogy ne maradjon utána olyan, ami befejezetlen. Élete Ura április 15-én naprakésznek találta. Ekkor otthonról – hazaérkezett, és régi imádsága újra aktuális lett:

„Istenem!

... ott lüktet parányi, féltett életünk a tenyeredben; ...

mi elmúlhatunk testünk szerint, de benned élve,

eggyé lévén veled, mindenben osztozunk, ami örök.” Ámen.

Legyen áldott emléke a szívünkben, nyugodjon: a boldog feltámadás reménysége alatt!

A búcsú órájában hálával idézem szavait:

„Üzenem az égnek: hálás vagyok a küldésért, s hogy érintéseit, bátorításait, gondoskodását legelesettebb pillanataimban is érezhettem. Köszönöm a sorsom iránti figyelmét, azt a csodát, hogy reményét tudhattam a végső hazatérés biztonságának.”

(Fekete György temetésén búcsúbeszéd a család nevében, Budapest, 2020. június 23. 11.00)